

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC KADLEC A OSTATNÍ proti ČESKÉ REPUBLICĚ (stížnost č. 49478/99)

ROZSUDEK

25. května 2004

ŠTRASBURK

*Tento rozsudek se stane konečným za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Kadlec a ostatní proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, L. LOUCAIDES,
C. BÎRSAN,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
paní W. THOMASSEN, A. MULARONI, *soudci*, a pan T. L. EARLY, *zástupce
tajemnice sekce*,
po poradě konané dne 23. září 2003 a dne 4. května 2004,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat posledně uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 49478/99) směřující proti České republice, kterou dne 25. března 1999 podali Soudu tři občané České republiky, a to pan Jan Kadlec, paní Vlasta Kadlecová a paní Jana Kadlecová („stěžovatelé“), na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan R. Dvorský, advokát zapsaný u České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. Schorm.

3. Stěžovatelé tvrdili, že odmítnutím ústavní stížnosti došlo k porušení jejich práva na spravedlivý proces a na účinný právní prostředek nápravy.

4. Stížnost byla přidělena třetí sekci Soudu (článek 52 odst. 1 Jednacího řádu Soudu). V souladu s článkem 26 odst. 1 Jednacího řádu Soudu byl v rámci této sekce ustaven senát (článek 27 odst. 1 Úmluvy) k projednání případu.

5. Dne 1. listopadu 2001 Soud pozměnil složení svých sekcí (článek 25 odst. 1 Jednacího řádu Soudu). Předmětná stížnost byla přidělena takto obměněné druhé sekci (článek 52 odst. 1).

6. Rozhodnutím ze dne 23. září 2003 senát prohlásil stížnost za přijatelnou.

7. Po konzultaci stran senát rozhodl, že není třeba konat ústní jednání v meritu (článek 59 odst. 3 *in fine* Jednacího řádu Soudu); strany k meritu předložily písemná stanoviska (článek 59 odst. 1 Jednacího řádu Soudu).

SKUTKOVÝ STAV**I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU**

8. V roce 1991 podali stěžovatelé Obvodnímu soudu pro Prahu 8 žalobu na vydání nemovitostí zkonfiskovaných státem v roce 1975. Dne 16. září 1997 soud jejich žalobu zamítl s odůvodněním, že odpůrci nejsou povinni předmětný majetek vydat, neboť jej nenabyli v rozporu s tehdy platnými předpisy. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. května 1998.

9. Dne 8. září 1998 podali stěžovatelé prostřednictvím svého právního zástupce ústavní stížnost, v níž tvrdili, že došlo k porušení jejich práva na soudní ochranu a na ochranu vlastnictví. Na úvodním listě ústavní stížnosti uvedli, že jejich stížnost směřuje proti „rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 čj. 8 C 138/91 ze dne 16. září 1997 a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. května 1997 čj. 18 Co 582/96 a 18 Co 538/96“;¹ v oddílu I ústavní stížnosti popisujícím sporné řízení však zmínili rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 16. září 1997 a rozsudek městského soudu ze dne 19. května 1998, jejichž kopie byly ke stížnosti připojeny.

10. Dne 11. listopadu 1998 soudce zpravodaj Ústavního soudu vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě pěti dnů předložili kopii rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. května 1997. Stěžovatelé byli upozorněni, že neodstraní-li tuto vadu, bude ústavní stížnost odmítnuta.

11. Dne 17. listopadu 1998 odpověděl právní zástupce stěžovatelů dopisem následujícího znění:

„Potvrzuji příjem Vaší výzvy ze dne 11. listopadu 1998. V podané ústavní stížnosti došlo nedopatřením k omylu v čísle jednacím a datu rozsudku Městského soudu v Praze. Toto rozhodnutí bylo označeno jako rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 1997² čj. 18 Co 582/96 a 18 Co 583/96. Správně mělo být uvedeno: **rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 1998 čj. 35 Co 660/97-300**. Tento rozsudek byl také k podané ústavní stížnosti přiložen. Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 18 Co 582/96 a 18 Co 583/96 z 16. 5. 1997 se týká jiné věci, ačkoli je zde shoda jména navrhovatele. Pro Vaši informaci Vám ho ve fotokopii zasílám. Přikládám tři vyhotovení ústavní stížnosti s opraveným označením rozsudku Městského soudu v Praze.“

12. Dne 3. prosince 1998 Ústavní soud zastavil řízení ve věci rozsudku městského soudu ze dne 16. května 1997 s odůvodněním, že stěžovatelé vzali ústavní stížnost v této části zpět. V části, která byla namířena proti rozsudku městského soudu ze dne 19. května 1998, naopak Ústavní soud stížnost odmítl pro opožděnost z toho důvodu, že byla podána až 17. listopadu 1998; odmítnutí ústavní stížnosti v části, která směřovala proti rozsudku ze dne 16. září 1997 bylo odůvodněno skutečností, že stěžovatelé opomenuli ve své ústavní stížnosti ze dne 8. září 1998 uvést rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO

13. Podle § 34 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, se návrh na zahájení řízení (ústavní stížnost) podává písemně Ústavnímu soudu. Musí z něj být patrné, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje, musí být podepsán a datován. Kromě těchto obecných náležitostí má návrh dále obsahovat pravdivé vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se navrhovatel domáhá.

14. Podle § 72 odst. 1 písm. a) téhož zákona je oprávněna podat ústavní stížnost fyzická nebo právnická osoba, jestliže tvrdí, že zásahem „orgánu veřejné moci“ bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle článku 10 Ústavy.

¹ Pozn. překl.: Poslední spisová značka je v originále rozsudku označena chybně jako „18 Co 538/96“. Správně má být „18 Co 583/96“.

² Pozn. překl.: Správně má být „16. 5. 1997“. Překlep se nicméně vyskytuje již v dopisu právního zástupce, který je v originálu rozsudku doslova citován.

Ustanovení § 72 odst. 2 upřesňuje, že ústavní stížnost lze podat ve lhůtě šedesáti dnů. Tato lhůta počíná dnem doručení rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje.

V § 72 odst. 4 se stanoví, že k ústavní stížnosti musí být přiložena kopie rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

15. Stěžovatelé tvrdí, že jim bylo upřeno právo na spravedlivý proces a na účinný právní prostředek nápravy, neboť Ústavní soud odmítl meritorní projednání jejich případu z čistě formálních důvodů. V této souvislosti se odvolávají na článek 6 odst. 1 a na článek 13 Úmluvy, které znějí:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...)“

„Každý, jehož práva a svobody přiznané (...) Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

16. Dle názoru Soudu je třeba předmětnou věc posoudit z pohledu práva na soud ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy.

A. Argumenty stran

1. Vláda

17. Vláda připomíná judikaturu (rozsudek ve věci *Brualla Gómez de la Torre proti Španělsku* ze dne 19. prosince 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-VIII, § 31-32), podle níž úkolem Soudu není nahrazovat vnitrostátní soudy a nepřísluší mu hodnotit vhodnost rozhodovací praxe, kterou zvolily vnitrostátní soudy; jeho úloha se omezuje pouze na přezkoumání, zda důsledky takového postupu jsou slučitelné s Úmluvou. Vláda je toho názoru, že Ústavní soud v daném případě pouze posoudil dodržení formálních náležitostí zakotvených v zákoně, přičemž sledoval legitimní účel, kterým je minimalizovat období právní nejistoty a jeho dopady na práva ostatních účastníků řízení. V této souvislosti se vláda domnívá, že ustanovení § 72 odst. 2 zákona o Ústavním soudu je třeba aplikovat přísně zejména tehdy, je-li předmětem ústavní stížnosti řízení ve věcech civilních, kdy proti sobě stojí dva soukromé subjekty (navzájem rovné ve svých právech). Pokud se týče rozumné rovnováhy a břemena, které je kladeno na navrhovatele, je podle vlády nutné brát zřetel na zvláštní povahu řízení před Ústavním soudem, která ospravedlňuje přísnost podmínek pro přístup k této vyšší soudní instanci; formalistický přístup je navíc nezbytný, má-li se zajistit řádné a rychlé fungování tohoto orgánu.

18. Vláda se domnívá, že v daném případě byla práce právního zástupce stěžovatelů ledabylá a že se na úvodním listě ústavní stížnosti nedopustil pouhé písařské chyby, nýbrž zaměnil dvě různá rozhodnutí městského soudu; tato chyba je srovnatelná se záměnou navrhovatele za jinou osobu, jak tomu bylo ve věci *Edificaciones March Gallego S. A. proti Španělsku* (rozsudek ze dne 19. února 1998, *Sbírka* 1998-I). Přestože právní zástupce

stěžovatelů následně doručil Ústavnímu soudu doplňující údaje, které se lišily od údajů obsažených v původní ústavní stížnosti, bylo nutné tento postup považovat za (opožděné) podání nové ústavní stížnosti. Tíhu odpovědnosti za následky tohoto selhání právního zástupce stěžovatelů tedy nelze přesouvat na Ústavní soud.

19. Vláda konečně zdůrazňuje, že řízení před Ústavním soudem mohlo mít vliv na řízení ve věci samé pouze v teoretické rovině, neboť stěžovatelé v ústavní stížnosti pouze polemizovali se závěry soudů nižších stupňů; jejich ústavní stížnost by proto byla pravděpodobně odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

20. Ve světle výše uvedených skutečností má vláda za to, že rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným účelem byla v daném případě zachována a že nedošlo k zásahu do práva stěžovatelů na přístup k soudu.

2. Stěžovatelé

21. Stěžovatelé trvají na tom, že se v daném případě jednalo o pouhou písarskou chybu a že odmítnutí jejich ústavní stížnosti Ústavním soudem bylo nedůvodné a formalistické. Připomínají dále, že v textu ústavní stížnosti byla napadená rozhodnutí označena správně, že kopie těchto rozhodnutí byly připojeny k ústavní stížnosti a že jejich právní zástupce opravil chybu na úvodním listě ve lhůtě stanovené ve výzvě zaslané soudcem zpravodajem.

22. Stěžovatelé rovněž tvrdí, že obsah ústavní stížnosti i její petit byly určité a jednoznačné. Stěžovatelé zpochybňují tvrzení vlády o čistě teoretickém dopadu řízení před Ústavním soudem a tvrdí, že toto řízení mohlo vyústit ve zrušení rozhodnutí vydaných soudy nižších stupňů.

B. Hodnocení Soudu

23. Soud v první řadě poznamenává, že označení ústavní stížnosti podané právním zástupcem stěžovatelů dne 8. září 1998 směřuje mimo jiné proti rozhodnutí městského soudu ze dne 16. května 1997, zatímco stěžovatelé měli v úmyslu napadnout rozhodnutí téhož soudu ze dne 19. května 1998. V oddílu I. ústavní stížnosti však byl uveden správný údaj a připojená kopie obsahovala rozhodnutí ze dne 19. května 1998. Vzhledem k rozporu mezi rozhodnutími uvedenými v označení ústavní stížnosti a přiloženými kopiemi vyzval Ústavní soud právního zástupce stěžovatelů, aby tuto vadu napravil a předložil kopii rozhodnutí ze dne 16. května 1997. Právní zástupce ve své odpovědi Ústavnímu soudu sdělil, že se dopustil chyby v označení ústavní stížnosti a že tato měla správně směřovat proti rozhodnutí ze dne 19. května 1998, jehož kopie byla připojena k původnímu podání. Ústavní soud tuto opravu považoval za podání nové ústavní stížnosti a následně tuto odmítl pro opožděnost.

24. Soud připomíná, že výklad vnitrostátní legislativy náleží v první řadě národním orgánům a zejména soudům. Úloha Soudu se omezuje pouze na přezkoumání, zda důsledky takového postupu jsou slučitelné s Úmluvou. To platí zvláště v případě soudního výkladu pravidel procesní povahy. Účelem právní úpravy formálních náležitostí a lhůt, které je nutno dodržet při podání opravného prostředku, je zajistit řádný chod soudnictví a zejména zachování právní jistoty.

25. „Právo na soud“, jehož aspektem je právo na přístup k soudu, ostatně není absolutní a připouští jistá omezení, zejména pokud jde o podmínky přípustnosti opravného prostředku, neboť již svou povahou vyžaduje úpravu v právním řádu státu, který v tomto směru disponuje určitým prostorem pro volné uvážení (viz mimo jiné *García Manibardo proti Španělsku*, č. 38695/97, § 36, ESLP 2000-II, a *Zvolský a Zvolská proti České republice*,

č. 46129/99, § 47, ESLP 2002-IX). Tato omezení však nemohou zužovat přístup dané osoby k soudu takovým způsobem či do té míry, aby bylo ve své podstatě ohroženo samotné její právo na soud. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy pouze tehdy, pokud sledují legitimní účel a pokud existuje rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (viz rozsudek ve věci *Guérin proti Francii* ze dne 29. července 1998, *Sbírka* 1998-V, § 37).

26. Podle názoru Soudu z těchto zásad vyplývá, že pokud právo podat opravný prostředek z pochopitelných důvodů podléhá zákonem stanoveným podmínkám, jsou soudy povinny při uplatňování procesních pravidel zamezit jednak přílišné formalizaci, která by byla v rozporu se spravedlivostí řízení, a jednak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k neuplatňování procesních podmínek upravených zákonem.

27. V daném případě Soud shledal, že rozhodnutí Ústavního soudu spíše trpí přílišnou formalizací. Soud poznamenává, že Ústavní soud shledal obsahovou chybu v ústavní stížnosti a určil stěžovateli lhůtu k provedení opravy (výzvou k předložení kopie rozhodnutí citovaného na úvodním listě) a že jejich právní zástupce chybu před uplynutím této lhůty opravil. Nelze tedy následně tvrdit, že by tuto nepřesnost nebylo možné napravit, jako tomu bylo ve věci *Edificaciones March Gallego S. A. proti Španělsku*, na niž poukazuje žalovaná vláda. Soud se rovněž domnívá, že je třeba rozlišovat povahu a účel řízení v této posledně uvedené věci od povahy a účelu řízení v našem případě. Řízení, o které se jednalo ve věci *Edificaciones March Gallego S. A.*, mělo za cíl pouze samotnou úhradu dluhu uznaného dotčenými osobami a nikoli vydání rozhodnutí o odůvodněnosti pohledávky; striktní lhůty, které byly s tímto řízením spojeny, sloužily výhradně ke zrychlení úhrady předmětných částek a chybu, již se stěžovatelka dopustila, již nebylo možné napravit ve lhůtách striktně upravených zákonem (§ 36). V našem případě se naproti tomu jednalo o řízení před Ústavním soudem, jehož úlohou bylo posoudit dodržení základních práv a případně napravit jejich porušení. Soud přitom považuje za irelevantní tvrzení vlády o tom, že ústavní stížnost stěžovatelů měla pouze minimální šanci na úspěch, neboť mu nepřísluší spekulovat o tom, jaký by byl výsledek řízení o ústavní stížnosti.

28. Konečně, vláda neuvedla žádný naléhavý důvod, pro který by Ústavní soud nemohl zohlednit opravu provedenou stěžovateli ve lhůtě určené k odstranění rozporu mezi rozhodnutím citovaným na úvodním listě a rozhodnutím obsaženým v předložené kopii. Soud nevidí důvod, proč by mělo být možné napravit chybu spočívající v předložení nesprávné kopie rozhodnutí, které není předmětem ústavní stížnosti, a nikoli chybu v označení rozhodnutí, která figurovala pouze na úvodním listě.

29. Dle mínění Soudu se základní otázka v této věci dotýká principu právní jistoty. Nejedná se pouze o problém výkladu hmotněprávních norem, ale o výklad procesního požadavku, který zabránil meritornímu projednání případu stěžovatelů v rozporu s právem na účinnou soudní ochranu (viz obdobně předem uvedený rozsudek ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice*, § 51).

30. Za těchto okolností se Soud domnívá, že na stěžovatele bylo uloženo nepřiměřené břemeno, a tím došlo k porušení rovnováhy mezi legitimní snahou zajistit dodržování formálních náležitostí při podávání návrhu Ústavnímu soudu na straně jedné a právem na přístup k tomuto soudu na straně druhé.

Proto došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

31. Soud poznamenává, že požadavky článku 13 Úmluvy nejsou natolik přísné jako požadavky článku 6 a v daném případě jsou vůči nim subsidiární (viz obdobně rozsudek ve věci *Kamasinski proti Rakousku* ze dne 19. prosince 1989, série A č. 168, § 110 a rozsudek ve věci *Lauko proti Slovensku* ze dne 2. září 1998, *Sbírka* 1998-VI, § 68).

32. S ohledem na předchozí závěry učiněné v souvislosti s článkem 6 se Soud proto domnívá, že není nutné případ posuzovat na poli článku 13 Úmluvy.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

33. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

34. Pokud se jedná o materiální škodu, požadují stěžovatelé částku odpovídající hodnotě nemovitostí, jejichž vydání se domáhali, a to 3.842.150,- Kč (přibližně 120.431 EUR). Z titulu způsobené morální újmy požadují dvojnásobek této částky (240.862 EUR).

35. Vláda namítá, že mezi materiální škodou, na niž odkazují stěžovatelé, a údajným porušením jejich práva na přístup k soudu neexistuje příčinná souvislost a že částka požadovaná z titulu morální újmy je nepřiměřená. Dle názoru vlády by konstatování porušení Úmluvy v daném případě bylo postačujícím zadostiučiněním.

36. Soud se domnívá, že základ pro poskytnutí spravedlivého zadostiučinění spočívá v daném případě ve skutečnosti, že stěžovatelé nemohli využít svého práva na přístup k soudu, které je součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Soud nezjistil příčinnou souvislost mezi materiální škodou a morální újmou, na něž stěžovatelé poukazují, a zjištěným porušením článku 6. Soud není s to odhadnout, jak by dopadlo řízení, pokud by Ústavní soud projednal ústavní stížnost stěžovatelů a vyhověl jí.

Z těchto důvodů tedy v daném případě není náhrada škody odůvodněná. Konstatování porušení je dle Soudu postačující náhradou případné morální újmy způsobené stěžovatelům (viz obdobně rozsudek ve věci *Běleš a ostatní proti České republice*, č. 47273/99, § 76 a 77, *ESLP* 2002-IX).

B. Náklady řízení

37. Stěžovatelé požadují částku 319.435,- Kč (10.013 EUR) jako náhradu veškerých nákladů řízení.

38. Vláda se domnívá, že většina uvedených nákladů nebyla vynaložena ve snaze zabránit tvrzenému porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy nebo takové porušení napravit. Dle tvrzení stěžovatelů byla Úmluva porušena postupem Ústavního soudu, a proto může náhrada škody zahrnovat pouze náklady vynaložené před tímto soudem a dále náklady v řízení před Soudem.

39. Soud připomíná, že zjistí-li porušení Úmluvy, může stěžovatelům přiznat náhradu nákladů řízení, které vynaložili před národními soudy ve snaze zamezit takovému porušení anebo je napravit (rozsudek ve věci *Zimmermann a Steiner proti Švýcarsku* ze dne 13.

července 1983, série A č. 66, § 36; rozsudek ve věci *Hertel proti Švýcarsku* ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka* 1998-VI, § 63). Dále je zapotřebí prokázat jejich reálnost a nezbytnost a účelnost vynaložené částky (*Bottazzi proti Itálii* [velký senát], č. 34884/97, § 30, ESLP 1999-V).

Vzhledem k dostupným informacím Soud stěžovatelům na spravedlivém základě přiznává celkovou částku 1.000 EUR z titulu náhrady nákladů řízení.

C. Úroky z prodlení

40. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *rozhoduje* jednomyslně, že byl porušen článek 6 odst. 1 Úmluvy;
2. *rozhoduje* jednomyslně, že není třeba rozhodovat o části stížnosti opírající se o článek 13 Úmluvy;
3. *rozhoduje* pěti hlasy proti dvěma, že konstatování porušení samo o sobě poskytuje dostatečné spravedlivé zadostiučinění za morální újmu způsobenou stěžovatelům;
4. *rozhoduje* jednomyslně,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelům zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 1.000 € (jeden tisíc euro) z titulu náhrady nákladů řízení, která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* jednomyslně v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 25. května 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

T. L. EARLY
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda

V souladu s článkem 45 odst. 2 Úmluvy a článkem 74 odst. 2 Jednacího řádu Soudu je k tomuto rozsudku připojeno společné částečně nesouhlasné stanovisko soudce Loucaidese a soudkyně Mularoni.

J.-P. C.
T. L. E.

SPOLEČNÉ ČÁSTEČNĚ NESOUHLASNÉ STANOVISKO SOUDCE LOUCAIDESE A SOUDKYNĚ MULARONI

Přestože v ostatním souhlasíme s většinou, máme odlišný názor na uplatnění článku 41 Úmluvy.

Domníváme se, že v dané věci, v níž Soud rozhodl o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož dopady byly velmi závažné, měl Soud přiznat spravedlivé zadostiučinění podle článku 41 Úmluvy z titulu náhrady morální újmy způsobené stěžovatelům.